

A movie poster featuring a man in a leather cap and a woman with long blonde hair. They are positioned on either side of a railway track that recedes into the distance. The background is a hazy, greenish-blue sky with two biplanes flying in the upper right. The text is overlaid on the lower half of the image.

EOIN
DEMPSEY

Rebecca nyomában

HÁBORÚ ÉS SZERELEM

Mont Blanc
válogatás

Rebeccát és szerelmét, Christophert semmi sem választhatja el egymástól. Sem a lány erőszakos szülei, sem a dúsgazdag vőlegénye, Jonathan. Ám amikor a második világháború végül lecsap Jersey szigetére, a náci megszállók – a hitleri „végső megoldás” ürügyén – Európába deportálják a zsidó Rebeccát.

Christopert és családját hazájukba, Németországba internálják, s a mindenre elszánt fiatalember, hogy megmentse a nőt, akit keres, jelentkezik az SS-be. Auschwitzba helyezik, ahol ő felügyeli a gázkamrák áldozataitól ellopott pénzt. Miközben Rebecca után kutat, Christopher nem csupán az inkognitója megőrzéséért küzd, hanem lelki fájdalom is gyötri. Az Auschwitz iszonyatos világán keresztül folyó tengernyi piszkos pénz váratlan lehetőségeket nyújt a számára. Vajon lesz hozzá ereje, hogy elfogadjon egy új, bátor sorsot, amely örökre megváltoztathatja a saját és mások életét?

EOIN DEMPSEY Írországban, Dublinban született és ott is nevelkedett. 2008-ban Amerikába költözött. Miközben munkát keresett, és próbálta megtalálni a helyét, körvonalazódni kezdett egy könyv ötlete. Ekkor született meg a Rebecca nyomában – Háború és szerelem. Jelenleg Philadelphiában dolgozik tanárként, és itt él feleségével és fiával, Robbie-val.

Tudjon meg többet a regényről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Ez egy csodálatos könyv. Éppen csak befejeztem, de nem tudok szabadulni a hatása alól. Drámai és érzelmes.”

AMAZON

„Imádtam Christophert, a gyerekek és a nők iránti érzékenységét a táborban, és hogy sosem adta fel Rebecca keresését. Nagyon jó karakter.”

GOODREADS

„Ez a történet teljesen megfogott. Alig tudtam letenni. Sok jelenetet nem bírtam ki, hogy ne ejtsek pár könnyecseptet. Minden barátomnak ajánlani fogom a könyvet.”

ADVENTURE WITH WORDS

„Rebecca és Christopher kapcsolata igazán szívszorító. Ez nem csupán egy romantikus történet, hanem olyan emberi küzdelem, amely képes bebizonyítani a szerelem mindent elsöprő erejét.”

BARNES AND NOBLE

E O I N
D E M P S E Y

Rebecca
nyomában

HÁBORÚ ÉS SZERELEM

— részlet —

1. FEJEZET

Auschwitz-Birkenau, 1943. szeptember

Az autó a raktárak előtt fékezett le. A harminc épület három sorban állt, mindegyik tizenkét méter széles volt és hatvan méter hosszú. A sofőr kinyitotta a kocsiját Friedrich Rapportführernek, utána Christopher is kiszállt.

– Itt végzi majd a munkája javarészét – magyarázta Friedrich. Kivette a zsoldkönyvet a hóna alól, és fölhajtotta a legfelső lapot. – Úgy látom, a könyvelői múltja miatt választották ebbe a beosztásba.

Christopher bólintott.

A raktárépületek végében ott feszült a szögesdrót.

– Örömmel látom, hogy szakembert küldtek a segítségünkre. A háború előtt jómagam ügyvéd voltam Frankfurtban. Itt az áll, hogy maga német, de megszállt területről érkezett hozzánk.

– Igen. Jersey-szigetén éltem, mielőtt felszabadult.

– Áldott nap volt, abban biztos vagyok. – Friedrich visszajuttatta a papírlapot a zsoldkönyvre, majd odaadta a gépkocsivezetőnek. – Meggyőződése, hogy SS-tisztként nagyon is tudatában van az itteni munkánk jelentőségének.

– Természetesen, Herr Rapportführer.

– Milyen furcsa az akcentusa.

Meleg szeptemberi nap volt, Christopher érezte a hátán végigsürgő verítéket. Új egyenruhája fájdalmasan feszült a vállán. Valahol egy zenekar játszott, Pachelbel D-dúr kánonját sodorta feléjük a szél.

– Túl sok faj létezik Európában, túl sok a nézeteltérés, túlságosan nagy a konfliktusok és a háború veszélye. Elég csak Európa történelmét megnézni, hogy lássa a hatását. Tanult történelmet? Persze, hogy tanult. Szerintem azért kérte magát ide, hogy a történelem középpontjában legyen. Én is így érzek. Sok bennünk a közös.

– Igen, Herr Friedrich.

– És ezek közül a fajok közül mindig a zsidók voltak a legrosszabbak. Ők a felelősek ezért a háborúért. Az ilyen létesítményeket, mint ez is, azért hozták létre, hogy soha többé ne legyenek hasonló háborúk. Ugye megérti ezt, Herr Seeler?

– Igen, természetesen, Herr Rapportführer.

Tőlük mintegy harmincméternyire hatalmas betonépület állt, óriási kéménye, amely úgy hat méter magasan meredt az égre, sűrű, fekete füstöt okádott.

– A lényeg, amit próbálok megértetni magával az, hogy muszáj kőkeménynek lennünk – szólalt meg ismét Friedrich. – Ezt minden új tisztemnek elmondom. Az itteni munkánk túlságosan fontos ahhoz, hogy bemocskolja a foglyok iránti rokonszerv vagy együttérzés bármilyen formája – fröcsögte. – Semmiféle gyöngeséget nem tűrünk el, különösen a foglyok irányába nem. Kizárólag kemény, szenvedélyesen elkötelezett SS-legényekre van szükségem. Megértett, Herr Obersturmführer?

– Természetesen, Herr Rapportführer. Tökéletesen értem.

– A zsidók, mint minden féreg, megtanultak alkalmazkodni, mégpedig ragyogó sikerrel. Képesek megfejtetni az érzelmeinket, föltárják a félelmeinket. Ezért csakis kemény ember végezheti ezt a munkát, olyan férfi, aki nem fogékony a zsidók ördögi erőfeszítéseire, hogy aláássák mindazt, ami jó ezen a világon. Minden egyes kiadott parancs a Birodalom javát szolgálja, következésképp soha nem kérdőjelezhet meg egyetlen parancsot sem.

– Örömmel vállalom a feladatot, Herr Rapportführer.

– Helyes. Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. Nagyon fontos feladat az öné. Mivel megnöveljük itteni tevékenységünket, szükségünk van egy elkötelezett tisztre, aki gondoskodik az anyagi eszközök eljuttatásáról a Birodalomba.

A raktárépületek mellett haladtak, az egyik ajtaja nyitva állt. Odabent nagyjából hús, viszonylag egészségesnek látszó nő bőröndöket szortírozott, krétával írtak valamit a táskákra.

Egyikük sem pillantott fel, mikor a két férfi az ajtóhoz közeledett. Néhány másodpercenként valamelyikük kilépett, hogy egy halom ruhát dobjon a már jókora kupac tetejére, vagy egy ékszert vigyen a hosszú asztalhoz, amelyet fegyveres őrök tartottak szemmel.

– Maguk felügyelik a sonderkommandósokat, az itteni zsidó munkaerőt, amennyiben az ő feladatuk kiválogatni a megmenthető ingóságokat és értéktárgyakat. Ezt követően osztályozzák és visszaszállítják azokat a Birodalomba. A biztonságos „átkelésért” ön felel majd, Herr Seeler. Méltányolom, hogy időre lesz szüksége, amíg előrukkol egy szisztémával, de kérem, igyekezzék! A tábor kívánalmai olyannyira fontosak, hogy itt nincs helye lazulásnak vagy szakszerűtlenségnek. – Intett Christophernek, hogy kövesse, és néhány lépéssel távolabb mentek. – Ez itt az ön feladata lesz – mutatott úgy általánosságban az előttük húzódó raktárakra. – Szükségtelen mondanom, hogy a korrupciót nem tűrjük meg. Ügyeljen önmagára és a többiekre is. A politikai osztály örökké résen van. Mint tudja, jogukban áll bárkit, bármikor átkutatni, valamint állandóan figyelik a foglyokkal való illetéktelen kapcsolatot. Ha lopáson vagy... ahogyan maguk, könyvelők szeretik nevezni, hűtlen kezeléssel kapják, a büntetés azonnali lesz, és kemény, de ilyesmire biztosan nem kerül sor.

– Természetesen nem, Herr Rapportführer.

– Máskülönben kíváncsivá tett, Herr Seeler. Ön gyorsan emelkedett a ranglétrán. Fölöttébb szokatlan, hogy egy újonc Obersturmführer legyen.

– Könyvelő vagyok, Herr Rapportführer. Azért kaptam az Obersturmführer rangot, hogy a többi könyvelő elfogadja az illetékességemet.

– Mindenesetre én abban a hiszemben voltam, hogy egy sebesült veterán fogja betölteni az ön pozícióját. Elég nehéz elhinni, hogy egy fiatal, egészséges férfi az Egyesült Királyságból beléphetett az SS-be, és ilyen hirtelen elnyert itt egy tisztséget.

– Derék katonáink elvesztése könnyítette meg a magamfajta, idegen országban élő számára a belépést az SS-be. Most mindenki lehetőséget kap, hogy Hitler elitcsapatában szolgáljon, legyen született német vagy külföldi. Erőt adott számomra, amikor beteljesíthettem az álmomat, és SS-katona lettem. Végül is Berlinben láttam meg a napvilágot, Herr Friedrich.

Christopher persze nem tett említést a rengeteg kenőpénzről, melyet a nagybátyja fizetett, hogy megszerezze neki ezt az állást a táborban, miként az ittléte valódi okáról sem. Gyakorlással könnyebben ment a hazugság, és Friedrich szemlátomást elégedett volt a válaszával.

– Sétáljunk. – A Rapportführer két raktárépület között indult el, és Christophernek szednie kellett a lábát, hogy lépést tartson vele.

Fura volt a csönd. Christopher azon tűnődött, hol lehetnek a foglyok. Úgy hallotta, több ezren vannak.

– Nos, hallott az intézményünkről, mielőtt idehelyezték, Herr Seeler?

– Igen. A nagybátyám beszélt róla. Ő a Weermacht tisztje, és a keleti fronton állomásozik.

– És a nagybátyja honnan hallott a táborról?

– Tisztában volt vele, hogy a Birodalmat szeretném szolgálni, és utánaézett, hol állomásozhatnék.

– Jóllehet az itteni munkánk életbevágóan fontos, nem szabad beszélni róla. Ugye szükségtelen emlékeztetnem a hűség-esküjére?

– Minden áldott nap gondolok rá, Herr Rapportführer.

– Ezt jó hallani. Az olyan fiatalemberekkel, mint ön, Herr Seeler, büszkévé tesszük a Führetert. – A raktárak harmadik sora mellett sétálva, hatalmas téglapülethez jutottak. Hosszan elnyúló, jókora tanyaháznak tetszett. – Ezek új épületek, mindössze két hónapja húztuk fel őket. Maguk ebben fogják összegyűjteni a vagyontárgyakat és a személyes holmikat. Ez most épp alkalmas időpont, tudja, mindig jobb az új embereket olyankor körbevezetni, amikor üres. Ha transzportunk van, kicsit hektikusan mehetnek a dolgok.

Friedrich az épület bejárata felé vezette Christophert, közben számos fogoly mellett haladtak el. Jó karban voltak, és jól táplálóknak tűntek. Mindegyikük valamiféle szerszámot vitt, vagy üres kezikocsit húzott. A két tiszt egy kis előtérbe lépett, amely hatalmas öltözőhelyiségre nyílt, ahol végig a falak mentén és a helyiség közepén is padok álltak. Fölöttük, viszonylag sűrűn, számozott kampók sorakoztak. Máskülönben a helyiség teljesen üres volt, és ablaktalan, a levegője pedig nehéz. Christopher, amint belépett, a legszívesebben már ki is fordult volna.

– Ön fogja megszervezni az itt likvidált, nemkívánatos elemek ruháinak és értékeinek összegyűjtését.

A „likvidált” szó ott visszhangzott Christopher agyában, és tüstént Rebeccára gondolt. Érezte, amint kiszáll lábából az erő. Gyorsan az egyik padra ült.

– Most nincs idő a pihenésre, Herr Seeler. Rengeteg a tenivaló.

Christopher követte Friedrichet a kémlelőnyílással ellátott, erős acélajtón át, amelyen ez a felirat állt: „Ártalmas gáz! Belépni életveszélyes!”

Odakint mélyen beszívta a levegőt. A Rapportführer már előtte járt, így futnia kellett, hogy utolérje, de igyekezett úrrá lenni zihálásán.

– Nyilvánvalóan megérti az itteni munkák természetét, miként azt is, hogy miért ennyire kényes – folytatta Friedrich.

Christopher néhány percig nem válaszolt, ám aztán összeszedte magát.

– Igen, Herr Rapportführer, egyformán kényes és jelentős.

– Pontosan. Ez az egyik krematórium, ahonnan önök fogják elhozni és hazaszállítani a javakat. Ezen kívül még három van, és valószínűleg hamarosan több lesz. Úgy tűnik, sosem végzünk a munkánkkal. – Friedrich az autóhoz vezette Christophert. – Az irodájuk ennek a sornak a túlsó felén van, de idővel ez is változhat.

A sofőr tisztelgett, amikor Friedrich közeledett, és kinyitotta a két férfi előtt az ajtót. Christopher észrevette, hogy remeg a keze, és gyorsan zsebre vágta. A szíve kalapált, s ahogy beült a kocsiba, beverte a fejét. Az autótút mindössze néhány másodpercig tartott a raktárépületek végéig, Friedrich mindig beszélt, a felelősségről meg a becsületről szónokolt, de Christopher már nem figyelt oda.

A kocsi az utolsó raktárépület végénél állt meg. Talán gyorsabb lett volna gyalog megtenni az utat. Friedrich még akkor is mondta a magáét, amikor bementek egy üvegezett faajtón. A szobában három férfi ült, mikor beléptek, mindhárom fölpattant és tisztelgett. Friedrich kinyitotta egy magániroda ajtaját, és betessékelte Christophert. A falakat szegélyező könyvespolcokat akták és nyilvántartások töltötték meg, az egyetlen ablak kopár udvarra nézett. Az íróasztalon telefonkészülék állt, s az egyik sarkában irathalom tornyosult.

A fából készült asztal mögött jókora pánccélszekrény magasodott.

– Ez lesz az irodája, bár elvárom, hogy az ideje java részét a raktárakban és a krematóriumban töltsse.

Visszamentek abba a helyiségbe, ahol a három férfi ült.

– Hadd mutassam be a segítőt – mondta Friedrich, mire mindhárman ismét felálltak. – Először is Karl Flick. – Testes, szemüveges férfi lépett előre és kezét rázott Christopherrel. A tenyere hideg volt, és nedves. – Ő pedig Wolfgang Breitner. – A húsos orrú emberke mosolyogva üdvözölte Christophert. – És Toni Müller. – Magas, komor külsejű férfi rázta meg Christopher kezét.

– Üdvözlöm, Herr Obersturmführer. Már alig vártuk, hogy önnel dolgozhassunk – mondta Müller. – Bizonyára számos remek ötlete van a könyvelési módszerünk átszervezésére.

– Hogyne – felelte Christopher. Megkönnyebbült, mert nyomát sem érezte hangjában az idegességnek. – Úgy hallom, nyugodt napunk van, így felkészülhetünk a következő transzportra. Mikor esedékes, Herr Rapportführer?

– Azt hiszem, holnap – felelte az órájára pillantva Friedrich. – Most mennem kell. A munkanap végén az emberek megmutatják a szállását. Isten hozta Auschwitzban, Herr Seeler.

Friedrich becsukta maga mögött az ajtót, Christopher pedig szemügyre vette új munkatársait, az alárendeltjeit, akik már ismét az asztaloknál ülve iratok és kimutatások fölé görnyedtek. Elnézést kért, kiment a folyosó végén lévő mosdóba, és bezárkózott a legtávolabbi fülkébe. Olyan sokáig kuporgott melléhez húzott lábbal a vécéülőkén, amíg mert.

Mintegy tíz perccel később tért vissza az irodájába. Szétrakosgatta, majd maga elé fektette az asztal sarkán lévő iratokat. A kimutatások szerint hatalmas embertömeg ment át a táboron. Sok ezren érkeztek minden egyes héten, a környező gyárak azonban csak harmincezer munkást igényeltek. A főtábor barakkjaiban legfeljebb néhány ezer főt szállásolhatnak el. Sehogyan nem értette. Nem jöttek össze a számok. Az íróasztalfiókban megtalálta a foglyoktól származó és a Birodalomba küldött összegekről szóló kimutatásokat – birodalmi márka, dollár, font, líra, peseta, frank, rubel és minden létező pénznem, amiről valaha is hallott. Pénzfolyó robogott keresztül a táboron, melynek folyását neki kellett irányítania.

Munka után a munkatársai elkísérték az étkezdébe. Az adagok nagyok voltak, és az SS-kiképzőtáborral ellentétben az étel egészen ízletes. Christopher egy fiatal tiszttel osztozott a szobáján, aki a táborőrségnél teljesített szolgálatot. Franz Lahmnak hívták, barátságos Obersturmführer volt Regensburgból. Lahm igyekezett rávenni Christophert, hogy tartson vele a moziba, a színházba, sőt akár az örök számára fenntartott bordélyba, és ismerkedjen meg a többi SS-legénnyel.

– Ugyan már! Gyere, igyál a többiekkel! Ha minden alkalommal korán fekszel le, amikor új transzport jön, sosem maradsz fönt velünk.

– Menj csak. Tudod, ez volt a legelső napom. Ígérem, holnap mindenkivel megismerkedem.

Lahm hajnali három óra tájt tért vissza. Megbotlott a szoba közepén álló asztalban, és ott aludt el, ahová zuhant. Néhány másodperc múlva hangos hortyogása töltötte be a szobát. Christopher nem foglalkozott vele, ébren feküdt a sötétben, azon tűnődve, hogyan találhatja meg Rebeccát a káosz és a halál e mocskában.

2. FEJEZET

– Herr Seeler, ideje fölkelni. Mindjárt befut a transzport. Félóra múlva lent kell lennünk az állomáson – mondta Flick.

Christopher szeme táskás volt a kialvatlanságtól. Lahm már elment, váltóegyenruhája a szekrényajtón lógott. A mandzsetán vérfoltok vöröslöttek. Christopher elborzadt, de magán érezte Flick tekintetét.

Felkelt és magára öltötte az uniformist. A tükör elé állt, mély lélegzetet vett, figyelte, mint emelkedik és süllyed a mellkasa. Igazított a gallérján, majd kilépett a folyosóra. Az ott várakozó Flick bólintott, és elindultak a halvány reggeli napsütésbe. Besztottja egy nyilvántartási naplót adott át neki, melynek legfelső lapján feketével szerepeltek az aznapi adatok. A transzport Łódźból érkezik, a kimutatás szerint ezerkétszáz fő.

– Polákok – jegyezte meg Flick. – Jó állapotban kell lenniük, nem jöttek messziről. Volt már szelektálás?

– Nem, ilyenem nem.

– Mi csak hátul állunk, és meggyőződünk róla, hogy kezelésbe veszik a bőröndöket. A sonderkommandósok cipekednek. Ez sima ügy. – Flick vastag szemüveglencséin keresztül pillantott Christopherre. – Ne aggódjék. Mindenki tudja, hogy ez az első napja. Nagyon egyszerű lesz. A mi munkánk később kezdődik.

– Köszönöm, bizonyára képes leszek megbirkózni ezzel. – Christopher visszaadta a nyilvántartási naplót Flicknek, majd a háta mögé tette a kezét.

Az állomás alig különbözött bármelyik pályaudvartól. A peron fölötti falra táblákat és menetrendet tűztek. Az állomásépület belül sötét volt, ajtaját lelakatolták. A vágányokon túl SS-legények gyülekeztek, jó néhány fehér köpenyt viselt. Csont és bőr férfiak – jóval soványabbak és betegesebb külsejűek, mint azok a foglyok, akiket Christopher előző nap látott – futólépésben rámpákat toltak a helyükre, és kézikocsikat húztak. Egy férfi olyannyira meggörnyedt, hogy mellkasa szinte érintette a talicskát. Csaknem hihetetlennek tűnt, hogy a leszálló foglyok ilyen gyorsan képesek mozogni. Mindenütt SS-legények nyüzsögtek. Legtöbbször a foglyokkal üvöltöztek, saját kakofóniájuk a póráz ellen küzdő kutyáik ugatásával keveredett, amelyeket alig tudtak visszafogni.

Befutott a vonat. Ahogy elhaladt az állomás előtt, Christopher megszámlálta a vagonokat. *Helytelenek a számok. Hogy férhet be ezerkétszáz ember egy ilyen kicsi szerelvénybe, amelyet marhák szállítására készítettek?* Mikor a mozdony megállt, és elhúzták az ajtókat, az SS-őrök még az eddiginél is hangosabban ordítottak, de a vicsorgó, ugató kutyák hangja elnyomta üvöltésüket. A zsidó foglyok az immár nyitott marhavagonokhoz szaladtak, és lesegítették az embereket. Riadt férfiak és nők szálltak ki a vonatból, arcuk nyúzottnak tűnt, szájukat szorosra zárták. Gyerekek és idősek egymásra estek a kavicsos peronon, egy öregembert vinni kellett. Jó néhány asszony kisbabát tartott a karjában.

Az SS-legények rögtön munkához láttak. Amint az emberek lekaszálódtak a vagonokból, sebtében sorokba állították őket: férfiakat az egyikbe, nőket és kisgyerekeket a másikba.

A vagonok néhány perc alatt kiokádták emberszállítmányukat. Képtelenség volt nem tudomást venni a sikoltozó nőkről, akiket elszakítottak a gyermekeiktől, a baljóslatú kutyaugatásról, az SS-legények szakadatlan ordításáról – nem csupán németül, hanem lengyelül is. Christopher lassan szívta be a levegőt, hogy leküzdje a készletet, és ne takarja el a szemét. Flick mellette állt, szemlátomást unatkozott. SS-őrök szálltak fel a vonatra, kibiztosított fegyverrel, aztán holttesteket dobáltak ki a marhavagonokból. Úgy értek földet, akár a rózsével megrakott zsákok. Csontok recsegték, a sebekből a kavicsos talajra szivárgott a vér.

Újabb lövés dördült, s egy fiatal lány testét hajították a földre. Christopher ereiben megfagyott a vér, tehetetlen

rémület áradt szét benne. Noha a szelektálást befejezték, az örök még mindig üvöltöztek a sorba állított emberekkel. Már két új oszlopban álltak, egyikben a fiatalabb, jobb karban lévő, a másikban a többiek: az idősebbek meg a gyerekek. Az ifjabb felnőtteket, legfeljebb kétszázán voltak, gyalogosan indították el Auschwitz felé. A hátramaradottak összebújtak, ők mintegy ezren lehettek, és az örök üvöltözése lassan alábbhagyott.

Christopher odafordult Flickhez.

– Milyen gyakran érkeznek ilyen transzportok?

– Az attól függ. Néha egy hét alatt kapunk sokat, máskor egyetlen nap jön sok. Olyankor indul csak be az igazi munka. Egy alkalommal...

Christopher már nem figyelt rá. Nem törődött sem Flickkel, sem bármi mással. Mivel a tömegben senkit nem tudott alaposabban szemügyre venni, közelebb ment a menetoszlophoz. Pusztán az egymáshoz bújt emberek érdekelték, akik arra vártak, hogy elvigyék őket. Egy középkorú nőre lett figyelmes, azúrkék fejkendője sehogy nem illett ehhez a helyhez. Magához szorította karon ülő gyermekét, és folyt a könnye. A kicsi azonban nyugodt volt. Miközben a sonderkommandósok teherautókra pakolták a bőröndöket, Breitner és Müller alaposabban szemügyre vett néhány elárvult csomagot. Christopher intett Flicknek, majd feléjük indult. Az oszlop mellett ácsorgó SS-legények sokkal csöndesebbek lettek, de az emberek tekintetében mit sem változott a félelem. A kutyák még mindig meg-meglódtak, ha valaki netán kilépett a sorból. Aztán a menetoszlopot elindították Birkenau felé.

Újabb lövés dördült. Jó néhány SS-legény a nagy halom hátahagyott ruhaneműben kotorászott.

– Jaj, már megint! – mondta az egyik, mikor egy kabátot fölemelve, reszkető kisiút fedezett fel, aki az anyja után sírt. – Legalább egy mindig akad...

Christopher a gyerek felé indult, hogy a menetoszlophoz vigye, de az őt célzott, és egyenesen a kisiú arcába lőtt. Miután vállára dobta a fegyvert, a fiút a lábánál fogva kihúzta a ruharakás alól, s a szerelvény előtt heverő hullák mellé lökte ernyedt kis testét. A dermedt Christopher tágra nyílt szemmel nézett körül, de minden úgy folytatódott, mintha semmi nem történt volna. Visszafordult, Müller és Breitner felé indult, ám

biztonságos távolságban megállt, nehogy kiolvassák szeméből a lelkében viaskodó érzelmeket. Alig észrevehető biccentéssel üdvözölték.

Parancsra várnak, hát adj nekik – gondolta.

– Tíz percen belül legyen fölpackolva az összes bőrönd, meg a ruhanemű is. Minden szabályszerűen történik? A többi fogoly magánál tartja a holmiját a munkatáborba menet?

Müller a szeme sarkából Breitnerre sandított, majd ismét Christophere nézett.

– Nem. A bőröndök még mind itt vannak. A foglyok egyéb holmiját akkor gyűjtjük össze, amikor levetkőztek a fertőtlenítéshez. – Christopher igyekezett uralkodni magán, hogy ne dobogjon olyan hevesen a szíve.

Az utolsó foglyok is elhagyták a vasútállomást.

– Föl kéne mennie az öltözőkhöz, Herr Obersturmführer – fűzte hozzá Müller. – Azt hiszem, a hármásban vannak.

– Igen, természetesen. Herr Breitner, maga jöjjön velem. Bizom benne, hogy az itteni tennivalókat és az eltakarítást magára bízhatom, Herr Müller.

– Igenis, Herr Obersturmführer. Egy órán belül meglesz.

Breitner egy várakozó autó felé indult. Ő maga a volán mögé ült, Christopher az utasülésen foglalt helyet. A Birkenau irányába menetelő oszlop mögött haladtak. Egy röpke pillanatra újra látta a kék fejkendőss asszonyt, ám a nő ismét beleolvadt a tömegbe.

Az udvaron SS-őrök és sonderkommandósok várakoztak, ez utóbbiak, akik szintén foglyok voltak, a térség egyik oldalán sorakoztak fel. Az épület, amelyet Friedrich előző nap megmutatott Christophernek, fenyegetően emelkedett mögöttük. Az SS-legények botot hordtak maguknál. Kicsit távolabb, a háttérben álldogáltak a tisztok, Friedrich is köztük volt. A menetoszlop eleje beérkezett az udvarra. Szinte valamennyien sötét ruhát viseltek, és mindnyájan sárga Dávid-csillagot. Az őrtornyokban rájuk irányították a gépfegyvereket.

– Meg kell ismerkednie a Sonderkommando vezetőjével, Herr Obersturmführer. Ők fogják végrehajtani a parancsait – mondta Breitner.

Az udvaron már hatalmas, lengyelül és jiddisül beszélgető csoporttá gyűlt a tömeg. Kicsit megnyugodtak az emberek, mert az udvarra érkeve, az SS-legények udvariasan és

higgadtan viselkedtek velük, mosolygó arccal fogadták őket, némelyekkel még szóba is elegyedtek, és nevetgéltek. Úgy irányították a tömeget, akár a közlekedési rendőrök, hogy egyenletesen oszoljanak el az udvaron. Az egyik őr hátba veregetett egy idős férfit, és segített neki továbbmenni. Az emberek fojtott hangon váltottak szót egymással. Azért még mindig idegesnek, gyanakvónak tündtek. Friedrich és a többi tiszt eltűnt az udvarról.

Breitner oda vezette Christophert, ahol a tucatnyi sonderkommandós sorakozott fel. A sor elején magas, fess férfi állt.

– Jan Schultz, a krematóriumban dolgozó Sonderkommando vezetője. – Christophernek eszébe jutott, hogy ne nyújtson kezét. – Ők vizsgálják át a foglyok hátrahagyott holmiját, mielőtt átadják nekünk – magyarázta Breitner.

– Nagyon jó – felelte Christopher, miközben szemügyre vette a mereven maguk elé néző férfiakat. Többnek látott sérülést az arcán. – Dolgozzanak keményen, és nem marad el a jutalom – fűzte hozzá.

Valaki beszélni kezdett a tömeghez, mert elhallgattak az emberek. Amikor Christopher megfordult, már minden szem Friedrichre szegeződött, aki két másik tiszttel egy teherautó platóján állt.

– Maguk azért jöttek Auschwitz-Birkenaubába, mert létfontosságú fogaskerekek a Birodalom háborús gépezetében – mondta Friedrich. – Dolgozni jöttek ide. A maguk munkája majdnem annyira fontos, mint a derék katonáké, akik nap, mint nap az életüket kockáztatják a fronton. Mindazok, aki hajlandóak dolgozni, biztonságban lesznek, és jó ellátást kapnak.

Friedrich németül beszélt, ám annak ellenére, hogy a többség láthatóan értette őt, odalent egy sonderkommandós fordította a szavait.

A Rapportführer balján álló tiszt vette át a szót.

– Nagyon fáradságos volt az útjuk. Maguk értékesek a táborunk és a Birodalom számára. Mindenekelőtt szeretnénk meggyőződni az egészségi állapotukról és arról, hogy készen állnak-e a munkára. Ezért kell lezuhanyozniuk és átesniük egy fertőtlenítésen, ami a saját egészségük és jólétük érdekében nélkülözhetetlen. Nem engedhetjük, hogy bárminemű fertőzés terjedjen el a munkásaink között.

A tömegben elmosolyodtak az emberek, és szorosabban ölelték magukhoz toporgó gyermekeiket. Visszatért az arcokra az élet, a remény fénye szertefoszlatta a gyanakvást.

– Zuhanyozás után egy tányér forró levest kapnak – fejezte be a tisztt.

Aztán a harmadik lépett elő, és rámutatott a tömegben egy férfira.

– Maga, ott... igen, maga. Mi a szakmája? – A férfi azt mondta, hogy asztalos. – Nagyszerű, szükségünk van asztalosokra – válaszolta a tisztt. – Ön igencsak hasznos lesz az ügyünknek. És maga? Mivel foglalkozik?

– Orvos vagyok – felelte a férfi.

– Kiváló! Sürgős szükségünk van orvosokra a tábor kórházában. – Szünetet tartott, és a tömeget pásztázta. – Ha vannak még doktorok vagy ápolónők, kérem, feltétlenül jelentkezzenek nálam a zuhanyozás után, és gondoskodom róla, hogy oda kerüljenek, ahol a legsürgősebben igénylik a szaktudásukat.

Ismét Friedrich lépett előre.

– Szükségünk van orvosokra, fogászokra, nővérekre, gépeszekre, víz- és gázszerelőkre, villanyszerelőkre és mindenféle mesteremberre. De képzetlen munkások is kellenek. Minden munkát jól megfizetünk. Minden munka fontos a Birodalom számára, és a bolsevizmus fenyegető veszélye ellen folytatott harcunkhoz. Most szíveskedjenek az örök utasításai szerint lefáradni az öltözőhelyiség bejáratához. Odabent a jól láthatóan megszámozott akasztókra tegyék a ruháikat, és feltétlenül jegezzék meg a számot a későbbiekre. Csak egy öltözőnk van, mindkét nemnek azon kell osztoznia. Elnézésüket kérem ezért, azon vagyunk, hogy javítsunk a helyzeten.

Mosolygós, bizakodó embereket tereltek át a bejáraton a lapos tetejű épületbe és az öltözőhelyiségbe. Christopher ismét látta a kék fejkendős asszonyt. Az ő arca szomorú volt, beletörődő.

Amikor valamennyien odabent voltak, a sonderkommandósok és Christopher követte őket. Az emberek levetköztek, majd a számozott kampókról leelőgő kabátok alá hajtogatták ruháikat. A Sommerkommando tagjai elismételték a tisztt utasításait, ezúttal a foglyok anyanyelvén, s ők minden ellenállás vagy vita nélkül teljesítették azokat. Christopher végigsétált a vetkőzők mellett, végül elhagyta a helyiséget. Nem akarta je-

lenlétével tetőzni a mások előtt vetkőző foglyok zavarát. Kicsit megkönnyebbült. *A szelektálás rémálomszerű volt, a gyilkolás a vonatnál leírhatatlan borzalom, de ennek legalább vége* – gondolta, amikor kiment az épületből.

Egyedül állt az elnéptelenedett udvaron, és lassan fújta ki a levegőt. Aztán meglátta az épület lapos tetején az SS-legényeket. Fémdobozokat cipeltek, és gázálarc volt rajtuk. Christopher ereiben megfagyott a vér. *Ezt nem tehetik... mindazok után, amikor az imént mondtak, semmiképp.* Leküzdötte a késztetést, hogy visszarohanjon figyelmeztetni a foglyokat. De mégis mit tehetne? Már nincs visszaút.

Rettegés lett úrrá rajta. Körbepillantott, nem figyeli-e valaki.

A gázálarcokban rovarszerűnek tűnő SS-legények gyakorlott, hatékony mozdulatokkal nyüzsögtek a krematórium tetején. Eltávolították a fedőlemezt a keskeny fémkéményekről, és beleszórták a dobozok tartalmát. Kisvártatva sikoltozás kezdődött odabent – sok száz hang kórusban, mégis élesen elkülönülve –, amit nem tompítottak a téglá- és betonrétegek sem. Teherautók faroltak be az udvarra. A sofőrök bőggették a motorokat, így próbálták elfojtani a bentről kihallatszó sikolyokat. De Christopher így is hallotta.

Egy arra haladó SS-legény rávigyorgott.

– Biztos nagyon forró víz jön a tusolókból – jegyezte meg. – Nem tetszik a zsidóknak.

A katona továbbment, és Christopher szinte megbénult az erőfeszítéstől, hogy ne rogyjon össze. Úgy érezte, mintha második bőrként feszülne rajta az uniformis, és mindkét tenyerét végighúzta az egyenruha ujján. Ahogy lecsüggesztette a fejét, sapkája a földre pottyant.

A sikoltozás folytatódott, bár egyre gyengült. Christopher igyekezett Jersey-re gondolni, Rebeccára, az első találkozásukra, bármire, csak erre nem. Azon tűnődött, nincs-e máris túl késő. Mi van, ha Rebecca is úgy halt meg, mint most ezek az emberek? Ha Rebecca halott, ő miért maradjon ezen a helyen?

3.

FEJEZET

Jersey-sziget, 1924. június

Talán amikor már egy hete lakott a szigeten, bár az is lehet, hogy a legelső ott töltött napján ismerte meg a lányt. Édesapját a házban hagyta Uli bácsival, aki azért jött át velük Németországból, hogy segítsen beköltözni. Alexandra az emeleten aludt. Christopher kilökte a bejárati ajtót, és rohanni kezdett a salakos úton, amely vagy ötszáz méter hosszan futott a tengerig. A fövényen felvett egy lapos kavicsot, és olyan messzire hajította a kék vízbe, amilyen messze csak tudta. Aztán egy másikat kapott fel, és a parton gubbasztó sirályok irányába vágatott. Mikor a madarak fölrebentek, feléjük hajította a követ, s nézte, mint szárnyalnak a magasba, az ég felé. A sziklára telepedett, ahol imént még a sirályok tanyáztak, kavicsokkal zsonglórkodott, egyik tenyeréből a másikba szórta őket, s hallgatta, ahogy összezsorrennek a tenyerében. Már megint forrón süttött a nap, és kellemetlenül meleg volt a kisfiún a flanel rövidnadrág. A cipő meg a zokni könnyen csusszant le lábáról, és belegázolt az áttetsző vízbe, de csak néhány lépésnyire a parttól. Apja megtiltotta, hogy egyedül ússzon, és bár elképzelni sem lehetett volna csodálatosabbat annál, mint berobogni a tengerbe, Christopher szót fogadott. Apró tajtékokon át szemlélte a lábujjait, s érezte, amint a hűvös víz a bokáját nyaldossa. Ott, a kék vízen túl az a hatalmas szárazföld Franciaország. Apa mesélte, hogy még húszmérőöldnyi távolságra sincs tőlük.

Először nem volt biztos benne, miféle hangot hall – mint ha a kerítéstől jött volna, amely a fövényel párhuzamosan

húzódott az út másik oldalán. Christopher felkapta csuromvizes lábára a zoknit, belelépett a cipőjébe, s már nyargalt is a fövényen keresztül a nyivákoló hang irányába. Közelebb érve, egyre inkább meg volt győződve róla, hogy ez csakis egy cica lehet. Vajon apa megengedné, hogy megtartsa a cicust?

A tengerpart mellett futó szürke út hepehupás volt, és elhanyagolt. Vele párhuzamosan alacsony sövény húzódott. Christopher jobbra, aztán balra nézett, nem közeledik-e autó, aztán átnyargalt a másik oldalra, és a hangot követve osont tovább a sövénynél. Németül szólította a macskát, ám aztán észbe kapott. Apa figyelmeztette, hogy angolul beszéljen, az édesanyja anyanyelvén, aki itt, a szigeten nőtt fel. Az első szavak szinte suttogásként hagyták el a fiú száját, olyan halkán beszélt, hogy még ő maga is alig hallotta. Abbamaradt a nyivákolás. Christopher újra megszólalt, és akkor közvetlenül előtte valami susogást hallott a bokron túlról. Ahhoz magas volt a sövény, hogy átláthasson rajta, így hát nagy nehezen fölmászott rá, és a túloldalán lehuppant a fűbe.

Nem macska volt. Egy kislány sírdogált. Melléhez húzott térddel ült, fejét összefont karjára hajtotta. Arcán ütésnyom vöröslött. Christopher néhány másodpercig szótlantul állt, nem volt elég önbizalma angolul megszólalni, végül csak belevágott.

– Miért sírsz?

A kislány válasz helyett a két térde közé ejtette fejét.

A fiú, miközben édesanyja hangját hallotta, fejben végiggondolta a szavakat.

– Engem Christophernek hívnak. Hatéves vagyok. Te mennyi idős vagy?

– Én is hat – jött a vékonyka hang a sötétszőke hajtömeg alól. – Az én nevem Rebecca.

– Miért vagy egyedül idelent?

– Elszöksz velem?

– Nem is tudom. Talán...

Rebeccának valószínűleg ennyi elegendő volt, mert fölállt, és megfogta Christopher kezét.

Mintegy százméternyire tőlük kicsi, kétszintes ház állt. Rebecca néhány lépést tett arrafelé, majd megtorpant.

– Hová menjünk? – kérdezte.

Christopher a tekintetét rászégező kislányt nézte. Próbált kiötleni valamit, de maga sem ismert még más helyet, csak a saját házukat meg a tengerpartot.

Keresztülvezette Rebeccát a sövény egy részén, majd át az úttesten, miután meggyőződött róla, hogy nem jön autó. A tenger felé szaladtak. Rebecca megkérdezte, hová mennek. A fiú nem felelt, csak szedte a lábát, és erősen fogta a kislány kezét. Mikor leérték a vízhez, felé fordult.

– Mi történt az arcoddal? – kérdezte, de ismét nem kapott választ.

Rebecca fölvetett egy kavicsot, és a tengerbe hajította. Christopher kacsázásra alkalmas köveket kezdett el keresgélni, ahogyan Uli bácsitól tanulta. Felszedett néhány laposat, végigsimította őket, majd elképzelte, ahogy szökdécselnek a vízben.

– Kacsáztattál már követ?

– Nem. Azt hiszem, nem.

– Tessék. – Christopher a kislány nyitott tenyerébe rakott egy kavicsot. – Próbáld meg úgy a vízre hajítani, hogy ugráljon.

Rebecca hátrafesztette a karját. A kavics közel egy métert repült, a partot nyaldosó fehér tajtékban ért földet. Christopher egy másik lapos követ rakott a kislány tenyerébe, aki ismét elhajította, és megint ugyanaz történt. A fiú higgadtan újabb kavicsot adott neki, majd még egyet, aztán még többet keresett, mígnem Rebecca legalább harmincat hajigált be a lábuknál fodrozódó vízbe.

– Hát nem jó móka? – nevetett a kislány.

Vagy egy órája játszottak már a parton, amikor Christopher meghallotta az apja hangját. Szólt a kislánynak, hogy bújjon el, és azt mondta, néhány perc múlva visszajön érte. Rebecca erre egy szikla mögé iszkolt, és ott maradt.

A hang immár közelebről hallatszott, majd feltűnt a fiú apjának ismerős alakja.

Azt kiáltotta, jöjjön vacsorázni, majd máris visszafordult, és kaptatott fölfelé. Nemrégiben még megkergette volna őt a fővenyén, aztán nevetve fölkapta volna, hogy a nyakában vigye fel a házig, de többé már nem csinál ilyet. Azóta nem, amióta Christopher édesanyja meghalt. Rebecca a búvóhelyéről figyelte a fiút, aki követte ugyan a papáját, de minden egyes lépéssel jobban lemaradt tőle. Amikor elég messze voltak egymástól, Christopher visszarobogott hozzá.

– Gyere velem, Rebecca! – nyújtotta a kezét. – Ne félj! Biztonságban leszel.

A vacsora már az asztalon volt, mire a fiú hazaért. Uli bácsi fölkapta őt, majd Alexandra és önmaga közé ültette. Az apja rá sem pillantott, az előtte gőzölgő ételre meredt. Evés közben németül folyt a szó, pedig Stefan Seeler azt szeretete volna, ha mindig angolul beszélnek.

– És hogy telt a napod a parton? – kérdezte Uli bácsi. – Jó sokáig elmaradtál.

– Klasszul.

– Nekünk nagyon eredményes napunk volt, a házat festettük, igaz, Stefan?

– Igaz.

Uli bácsi megcsipkedte Alexandra arcát, de nem beszéltek. Néhány percig némán falatoztak, ám hirtelen puffanás hallatszott odafentről.

– Mi volt ez? – kérdezte az apa. – Te tudod, mi volt ez, Christopher?

– Én... nem. – A fiú vállat vont, s tányérjára szegezte a tekintetét.

Újabb puffanás, majd óvatos léptek zaját hallották a fejük fölül, a padlódeszkákon keresztül.

– Christopher, szeretnél elmondani nekünk valamit? – kérdezte Uli bácsi. – Hazahoztál egy cicát? A múltkor apád világosan megmondta...

– Nem, nem, semmi nincs fönt. Biztos csak a szél volt.

– Majd meglátjuk. – Stefan hátratolta székét. – Gyere velem! És reménykedj, hogy a szél volt... a rengeteg zúró után, amit az utóbbi időben okoztál nekem.

– Ne, apa, ne! Semmi nincs odafent. Befejezhetnénk a vacsorát?

Az apja megragadta Christopher karját, és lerántotta őt a székről. Uli mondott valamit, a bátyja azonban meg sem hallotta. Alexandra utánuk szaladt, ki a konyhából, át az üres szobákon, a frissen lecsiszolt falú lépcsőházba. Újabb puffanás hallatszott az emeleten, és Alexandra felkacagott. Christopher igyekezett kiszabadítani magát, de apja túl erősen szorította

a karját. Kénytelen volt felmenni a lépcsőn, majd egyenesen a szobája ajtajához, amely hangos nyikorgással tárult fel.

Rebecca a helyiség közepén ült, nyakában a fiú édesanyjának gyöngysorával, a fején lévő kalap szinte teljesen elfedte a szemét. Christopher grimaszt vágott, amikor meglátta. Nem a lelkére kötötte, hogy amíg ő vissza nem jön, maradjon a szekrényben? Neki azonban ki kellett jönnie, és persze fölborította az éjjeliszekrényen álló vizeskancsót.

Uli bácsi hahotázott, de Christopher apja nem nevetett.

– Ki ez? – kérdezte angolul.

– A barátom, Rebecca.

– És Rebecca hol lakik?

– Nem tudom.

Az apa elengedte Christopher karját, és lehajolt a padlón ülő kislányhoz, aki a halott felesége kalapját és gyöngysorát viselte.

– Megütötted magad? – kérdezte, a gyerek arcán vöröslő sérülés láttán. Rebecca nem felelt. – Hol laksz? – A kislány levette a kalapot, majd kimutatott az ablakon. Christopher apja elvette tőle a fejedőt, és segített levenni nyakából a gyöngyöt.

– Arrafelé laktok, igaz? Messze innen? – A kislány lassan megrázta a fejét. – A szüleid tudják, hogy itt vagy? – Rebecca ismét nemet intett.

– Nem gondolod, hogy aggódni fognak?

– Nem.

– Ó, dehogynem – mondta hajába túrva az apa, de Rebecca fölállt, és az ablakhoz lépett.

Christopher tudta, hogy ezt nem fogja megúszni szárazon, bármilyen aranyos is a kislány.

– Éhes vagy? – kérdezte néhány másodperc múlva. – Szeretnél enni?

Rebecca bánatos arckifejezéssel bólintott.

Miért nem tudott megmaradni a szekrényben? Késő bánat. Hát ennyit a terveiről, hogy megszökik otthonról.

Uli bácsi vezetésével mindenki lement a földszintre. Christopher apja próbálta kideríteni, hol lakik Rebecca, és kivel, de a gyerek nem beszélt. Odahúzott neki egy széket az asztalhoz, és visszaültek vacsorázni.

Az ismét mosolygó Uli bácsi szólalt meg először.

– Hol találkoztál az új kis barátoddal, Christopher? Miért látogatt meg bennünket?

A fiú csak piszkálta a krumplit a tányérján. Hogy is mondhatná el nekik, hogy Rebecca meg akart szökni, ő pedig pusztán segíteni próbált neki?

– A part közelében találkoztunk. Sírt... és arra gondoltam, segítségre van szüksége.

– Hát azzal, hogy idehoztad, és bedugtad a szekrényedbe, nem segítettel rajta – jegyezte meg az apja.

Uli bácsi megint fölnevetett.

– Uli, kérlek! A fiamhoz beszélek. – Stefan szigorúan nézett az öccsére.

Uli még mindig nevetett, de eltakarta a száját. Stefan fejszóválva, ismét a fiára fordította figyelmét, aki megpróbált az asztal alá bújni.

– Hol lakik ez a kicsi lány, Christopher? Mi történt az arcával?

– Nem tudom. Egy mezőn hallottam őt sírni, a part közelében, és arra gondoltam, itt maradhat egy ideig. – Remélte, hogy Rebecca nem beszél németül, és nem érti, amit mondott.

– Nahát! Csakugyan? A szobádban rejtetted el, igaz? Mégis mennyi ideig tervezted ott tartani?

Christopher a tányérját szemlélte, már szemmagasságban volt vele.

– Nem tudom. Arra nem gondoltam...

– Ez döbbenetes! – csattant fel az apja. – Te sosem gondolkozol?

Rebecca abbahagyta az evést.

Noha a napkorong még magasan állt a nyári égbolton, már hét órára járt, és ideje volt, hogy Alexandra elmenjen aludni. Ő nem maradhatott fent olyan sokáig, mint Christopher, hiszen két évvel fiatalabb volt nála, még a négyet sem töltötte be. Uli fölvette a kicsit, és odavitte az apjához egy jó éjt puszira. Alexandra integetett Rebeccának, aki visszamosolygott rá. Uli még mindig nevetett, amikor karján a gyerekekkel elindult fölfelé a lépcsőn.

– Rebecca – folytatta halkán Stefan Seeler –, el kell mondanod, hol laksz. Ha Christopher vagy Alexandra ilyen későn este odakint lenne, én nagyon aggódnék. Ugye nem szeretnéd, hogy a szüleid idegeskedjenek miattad?

Rebecca megrázta fejét. Stefan ismét szóra akarta nyitni a száját, mikor a kislány felelt neki.

– Két házzal arrébb lakom. Kilöttyintettem a teát, és anya megütött. Ő elesett, én meg kiszaladtam.

Az apa fölállt az asztaltól.

– Azt hiszem, meg kell látogatnom a szüleidet, Rebecca. Ideje, hogy hazavigyelek. – Mikor a kislány megpróbált elinalni, fölnyalábolta, és elindult vele az ajtó felé. – Uli! Hazaviszem ezt a gyereket – kiáltotta a válla fölött.

Christopher utánuk szaladt.

– Jó lesz, ha megismerkedsz Rebecca szüleivel – jegyezte meg az apja, amikor észrevette őt. – Valószínűleg már félholtak az aggodalomtól. – Amikor kiértek az útra, letette a kislányt. – Most ígérd meg, hogy jó leszel, és megfogod a kezem.

Rebecca könyörgő tekintetet vetett Christopherre, de azt tette, amit mondtak neki. Elindultak az úttesten, a fiú néhány lépéssel mögöttük csoszogott.

– Hát így is meg lehet ismerkedni a szomszédokkal – morogta Stefan.

Néhány percig némán baktattak, aztán Rebecca szólalt meg.

– Ez az enyém – mutatott egy házra, közvetlenül az út mentén. Elhanyagolt, viharvert épület volt, akárcsak a Seeler család háza, mielőtt idejöttek és nekiláttak a festésnek.

Rebecca minden lépéssel egyre lassított, Christopher apjának szinte úgy kellett elvonszolnia a kocsibehajtóig. A fiú robogva beérte őket, megfogta a kislány szabad kezét, és így mentek a házig. Néma könnyek potyogtak Rebecca sötéten vöröslő arcán. Stefan az ajtóhoz lépett, amelyről mállott és pattogzott a barna festék, a mellette lévő ablak szürke volt, és koszos, ahogy benézett rajta, pókhálót látott.

Nem mehetnék egyszerűen haza? – gondolta Christopher.

Semmiféle hang nem hallatszott odabentről. Az apa lenézett Rebeccára, majd kopogtatott.

– Biztosan alszanak a szüleid – mondta inkább csak önmagának. – Vannak testvéreid?

– Nincsenek.

Az apa ezúttal erősebben kopogott, ettől résnyire kinyílt az ajtó.

– Van itt valaki? Jó napot! – Amikor nem jött válasz, szélesre tárta az ajtót, és belépett.

A ház dohos és öreg volt. Egy előszobába jutottak, balra a konyha nyílt. A szőnyeg kopott volt, elnyűtt, és Christopher

úgy érezte, hogy egy szög ment a cipőjébe, de meg se mukkant. Mindhárman hallgattak. Fénynyaláb kúszott be egy nyitott ablakon, az vezette végig őket az előszobán és be a nappaliba, melynek falain a környékbeli tájat ábrázoló festmények lógtak. A padlón törött üveg hevert, de egy teremtett lélek sem volt odabent. Aztán érdes, recsegő hang szólalt meg a hátuk mögül.

– Hol a pokolban voltál?

Mindhárman megfordultak. A kislány Christopher apja mögé bújt.

Egy férfi állt az ajtóban, színehagyott öltönyt viselt. Christopher idősebbnek vélte az apjánál, de nem tudta megsaccolni a korát, mert barna haja jóval fiatalabb embert sejtetett, mint az arcán lévő ráncok. Sötét szeme ide-oda cikázott.

– Ki maga? Mit csinál a házamban? Miért van magával a lányom?

Christopher apja előrelépett, és kezet nyújtott. A férfi megrázta a kezét, de nem szólt.

– A nevem Stefan Seeler – mondta lassan és megfontoltan az apa. – A fiam talált rá Rebeccára a parton. Úgy tűnik, valami bajba került. – Az erős német akcentus hallatán a férfi arckifejezése megváltozott. Kidüledt a szeme.

– Maga német. – Stefan már e két szóból megállapította, hogy a férfinak francia akcentusa van. – Rebecca mindig valami bajba kerül, annyira ügyetlen... Tudja, milyenek ezek a mai gyerekek. – Kissé hintáztatta magát, miközben beszélt.

A fiú az apját nézte, látta, ahogy megfeszül az álla.

– Christopher, megtennéd, hogy egy pillanatra kiviszed Rebeccát?

– Erre nincs semmi szükség. Köszönöm, hogy hazahozta a lányomat, de most menniük kell... mielőtt a feleségem hazaeér.

Christopher apja lenézett a nadrágszárába csimpaszkodó kislányra, majd a fiára pillantott.

– Gyere, Christopher, menjünk. – Lehajolt Rebeccához. – Most menniük kell, de tudod, hogy bármikor...

– Isten vele, Mr. Seeler!

Rebecca apja odalépett, és elkapta a kislány karját. Egy hátsó szobába vezette őt, magára hagyva Christophert meg az édesapját.

4. FEJEZET

Rebecca másnap újra elment hozzájuk. A fára épített játszókuckóban ücsörgött, amelyet Uli bácsi épített a kertben. Mosolygott, amikor Christopher feléje szaladt. Alex is kijött a házból, és szedte a lábát a bátyja után.

– Rebecca! Hát visszajöttél! – A kislány csak bólintott. – Honnan tudtál a faházról?

– Megtaláltam.

Rebecca egy szebb napokat is látott babát hozott magával. Félszemű volt ugyan és ütött-kopott, de a frizurája tökéletes.

– Susannek hívják – mutatta be, magához szorítva játékát.

– Alexandrának is vannak babái, igaz, Alex? – mondta a fiú, épp mikor az apjuk is megjelent.

– Gyerekek! Szeretnék egy percre beszélni Rebeccával.

– Jó napot, Mr. Seeler!

– Szervusz, szépségem – mosolygott az apa. – Mondd csak, megkérdezted a szüleidet, hogy átjöhetsz-e?

A kislány tovább játszott a babájával, és nem adott választ a kérdésre.

– Egyáltalán tudják, hogy itt vagy?

– Még ágyban voltak.

– Még ágyban voltak, amikor eljöttél otthonról? Nem gondolod, hogy meg kellett volna mondanod nekik, hová mész?

– Tegnap sokáig fenn voltak, hallottam őket beszélgetni.

– Nem hiányoznak a szüleid, amikor nincsenek veled? – A kislány vállat vont.

– Apa, nálunk maradhat Rebecca? – kérdezte Christopher, ám apja pillantása tüstént a torkára forrasztotta a szót. A kislány keze után nyúlt, érezte, amint az övé köré fonódnak ujjai.

– Jól van, néhány órát maradhatsz. Majd Uli bácsi vigyáz rátok. Én hamarosan visszajövök, és gondoskodunk róla, hogy átjöhess játszani.

Egy ideig a fakunyhóban játszottak, aztán Uli levitte őket a sziklamedencéhez. A cipőket és zoknikat kezükben lóbálva gázoltak bele a hús vízbe, arcukat melegen cirógatta a nap. Szerettek volna úszni, de megfélekedtek a fürdőruhákról, így aztán a sziklás parton maradtak, és köveket hajigáltak. Uli megtanította nekik, hogyan dobják el úgy a kavicsokat, hogy gyorsabban repüljenek, és nézték a vízbe csobbanó kövek keltette apró fodrokat. Az egész délelőttöt odalent töltötték. Amikor Uli visszaterelte őket a házhoz, Christopher apja már várt rájuk.

– Szervusztok! Jól éreztétek magatokat a parton Uli bácsi-val? – Mindhárman egyszerre bólintottak. – Uli, megtennéd, hogy leviszed Alexandrát egy kicsit a játszókuckóhoz?

– Persze. Gyere, kis napsugaram. – A férfi fölkapta a kislányt, és kivitte a kertbe.

– Üljetek le, gyerekek – vágott bele Stefan. – Rebecca, szeretsz hozzánk járni, igaz?

– Igen. Bárcsak örökké itt lehetnék! – A válasz hallatán Christopher szíve nagyot dobbant.

– Beszéltem a szüleiddel, mindkettejünkkel. – A kislány arcáról lefagyott a mosoly. – Miután találkoztam velük, lementem az őrre, és elbeszélgettem azzal a kedves rendőrrel, Higgins őrmesterrel. Ő mindenkit ismer errefelé. Meg kell mondanom, Rebecca, hogy édesapád nem akarja, hogy ide gyere, egyáltalán nem szeretné, hogy itt játsszál a fakuckóban, Christopherrel és Alexandrával.

– De apa...

– Maradj veszteg, Christopher, hadd fejezzem be. – A fiú még sosem látta ilyennek az apját. – Viszont beszéltem édesanyáddal is, és úgy döntöttem, átjöhetsz hozzánk játszani.

Rebecának tátva maradt a szája, Christopher föl pattant a székről, és tapsolva szökdécselt.

– Sokáig és erősen gondolkodtam ezen. Noha tényleg nem áll szándékomban szembemenni édesapád óhajával, Rebecca, mégis azt hiszem, így lesz a legjobb.

– Jaj, köszönöm szépen, Mr. Seeler.

– De... ha bármiféle zúrbe keveredsz, azonnal leviszlek a mamádhoz, elmesélem neki, és akkor soha többé nem jöhetsz ebbe a házba. Megértettél?

– Igen, persze. Nagyon-nagyon jó leszek.

Rebecca egész délután náluk maradt, és Christopher apja vacsorára is ott marasztalta. Aztán másnap is eljött, és minden áldott nap azon a nyáron. Saját rajzaikkal díszítették a fára épített játszókécskót, terítővel borították le a polcot. Minden egyes nap csupa móka és kacagás volt. Mindig kitaláltak valami újat. Christophernek korábban is voltak barátai, de Rebecához fogható soha. Senkit nem ismert, aki igazi kalanddá varázsolt mindent, aki még a legföldhözragadtabb dolgokban is örömet talált.

A nyár végén Uli hazautazott. Christopher, Alex és Rebecca szerették volna, ha örökre ott marad, de nem lehetett. Sírtak, amikor kikísérték a komphoz, Saint Helierben. Stefan olyan erősen megszorongatta az öccsét, hogy Christopher már-már azt hitte, kiszorítja belőle a szuszt.

Újra elkezdődött a tanítás. Rebecca a lányiskolába járt, Les Croix-ba, de nemigen számított, hogy más iskolába jártak, mert a lány szinte mindennap meglátogatta őket. A mamája csak nagyritkán főzött, de Rebecca szerint, ha mégis rászánta magát, az sem volt igazán ehető. Így aztán elkezdett náluk maradni vacsorára. Gyakran megkérdezte, ott töltheti-e az éjszakát, de Stefan azt sosem engedte. Christopher minden este hazakísérte a lányt, egészen odáig sétáltak az úton, ahol elkanyarodott a sövény, és már látni lehetett Rebeccaék házát.

Amikor idősebbek lettek, levelek útján szervezték meg a találkozást, mégpedig oly módon, hogy Rebecca apja sose értse meg – a saját nyelvükön leveleztek. Nyelvek vették körül őket. Christopher tizenkét éves korára folyékonyan beszélt németül és angolul, követni tudott egy francia nyelvű beszélgetést, sőt a *jèrriais*-t is értette. Amit Rebecca nem tudott németül, azt franciául pótolta. A saját nyelvük azonban mindegyiktől különbözött. *Gunde de viznay bin* Oroszlánsörény, *reiv*. Ez azt jelentette, hogy az Oroszlánsörénynél találkozhatnak négy órákor. A mondat végén lévő szám németül volt, éppen csak visszafelé olvasva. Ezt a nyelvet kizárólag ők ismerték, rajtuk kívül egyedül Alexandra tudott a létezéséről. Az összes szirtfok-

nak és földnyelvnek nevet adtak, amelyeket télen hullámok csapkodtak, nyáron pedig szétrepedtek a forró napsütésben. Mindig ezeken a helyeken találkoztak, az Oroszlánsörénynél, a Pillangó Asztalánál vagy a Haragvó Lónál. Olyankor úgy halandzsáztak, mintha igazi nyelven beszélnének, és nevetésben törtek ki a másik torkából kibukó nevetséges hangokon, meg a többiek zavart ábrázatán, akik történetesen velük voltak, lett légyen az Alexandra, Percy Howard vagy a testvére, Tom.

Mindig akadtak gyerekek, akikkel együtt játszottak.

5. FEJEZET

1934-et írtak. Christopher már betöltötte a tizenötöt. Rebecca aznap is a konyhaasztal mellett ült, mikor a fiú hazaért az iskolából. Abban nem lett volna semmi rendkívüli, hogy ott van, csak hogy ezúttal más volt a helyzet. A lánynak hatalmas ütésnyom éktelenkedett a bal orcáján, és hangosan zokogott. Christopher apja mellette ült, arcát eltorzította a düh. Ugyanaz a harag, amit a fiú érzett, amikor Rebeccát megverték odahaza. Melléjük telepedett, ő akarta vigasztalni a lányt. Némi féltékenységet érzett, amiért az apjához ment először, nem pedig őhöz.

– Rebecca kábé félórája jött – mondta halkán angolul Stefan. – Rendbe tettük őt, de még mindig szomorú. Nem sokat mondott el.

– Képtelen vagyok ott élni – hüppögött a lány. – Nem bírok tovább ott élni. Eljövök.

– Miről beszélsz? – kérdezte Christopher. – Nem hagyhatod ott az otthonodat. Hová mennél?

– Ott nem létezhetek. Apával... velük nem. – Az asztalra összefont karjára hajtotta fejét.

– Lassíts! Mi történt tegnap este? Hogy kezdődött ez az egész? – kérdezte Christopher apja, és a lány feje búbjára tette a kezét, ahol furcsán rövid volt a haja.

– Ezúttal mit csinált apád, Rebecca? – kérdezte Christopher.

A lány fölemelte a fejét, szeme vörös volt a sírástól. Kifésülte arcába lógó haját, és fölegyenesedett.

– Kaphatok egy pohár vizet?

- Alex, légy szíves, hozz Rebeccának vizet.
- Máris, apa – felelte Alexandra.
- Rebecca elvette a lánytól a poharat, és ivott egy kortyot.
- A papám ki akar venni az iskolából. Azt akarja, hogy menjek el dolgozni. – Mindkét kezébe fogta a poharat, majd ismét a szájához emelte.
- És mit szól ehhez anyukád? – tudakolta Christopher.
- Egyetértett vele. Azt mondja, pénzre van szükségünk.
- Talán neki kéne munkát vállalnia... – jegyezte meg a fiú.
- Azóta nem dolgozott, amióta bezárták a textilgyárat. – Rebecca olyan halkán beszélt, hogy szinte suttogott. – Manapság alig hagyja el a házat.
- Próbálta leállítani apukádat, amikor megvert? – kérdezte Christopher.
- Először igen, de a papám azt mondta, hogy nekem ez használ a legtöbbet.
- Fáj? – kérdezte Alex.
- Nem. Már alig érzem az ütések nyomát.
- Néhány másodpercig csönd telepedett rájuk. Alighanem egyikük sem tudta, mit mondhatna.
- Tetszik a hajad – szólalt meg aztán Alex.
- Anyám vágta le, mint kiskoromban, de nem sikerült jól, és miután hallottam, hogy bemegy a fürdőszobába, aztán meg a csörömpölést, meg kellett igazítanom az egészet.
- Mi történt? Megint berúgott?
- Rebecca bólintott.
- Én csupán ki akartam rohanni a házból, és feljönni ide vagy bárhová, csak el onnan. De segítenem kellett neki, hiszen az anyám.
- Ez természetes – felelte Christopher apja.
- A fiú próbálta földézni az édesanyja képét. Nehezen ment.
- Nem történt baja?
- Jól van, csak néhány kis vágás és horzsolás. Feltámogattam, megmosdattam és bedugtam az ágyba. Apám később ért haza, persze engem hibáztatott a történetekért. – Rebecca elhallgatott, majd néhány másodpercnyi szünet után folytatta: – Még sosem láttam ilyen dühösnek. Felkapott egy piszkavasat a kandallóból, azzal rontott rám.
- Mit... mit csi...?
- Hadd mondja el, Christopher – intette csendre az apja.

– A karomat találta el, és a földre zuhantam. Fölöttem állt, újra meg akart ütni a piszkavassal, úgyhogy föl kaptam egy darab szenet, és a fejéhez vágtam.

Christopher megszorította a lány kezét. Alex sírva fakadt, zokogása tisztán hallatszott az este tökéletes csöndjében.

– Aztán fölemelte a piszkavasat, és azt kiabálta, hogy olyan leckét kapok tőle, amit egy életre megemlegetek, és akkor megláttam mögötte anyukámat, kezében a puskával. „Ha csak egy ujjal is hozzáérsz, az lesz az utolsó mozdulatod.” Ezt mondta neki.

– És akkor meghátrált? – kérdezte Christopher.

Rebecca lassan bólintott. Úgy tette két kezét a halántékához, mintha szemellenzők volnának.

Christopher apja nagyot sóhajtva felállt. Alexandra odament hozzá, átölelte és a vállra hajtotta fejét.

– Semmi baj, apa – szólalt meg. – Mi majd gondoskodunk Rebeccáról.

Stefan mintha mondani akart volna valamit, de mégsem hagyták el ajkát szavak. Elengedte Alexandrát, kitöltött egy pohár vizet, és visszaült a székére.

– Sajnálom, Rebecca. Folytasd, kérlek – mondta.

– Közöltem veled, hogy ez volt az utolsó alkalom, amikor megütött. Megmondtam, hogy elmegyek, és az égvilágon semmi nincs, amivel visszatárhathatna.

– Tényleg elmész? – kérdezte Christopher, de Rebecca elengedte a kérdést a füle mellett.

– Tegnap este összepakoltam a holmimat. Még csak el sem köszöntem tőlük, az anyukámtól sem.

– És hol töltötted az éjszakát? – faggatta Alex.

– A barátnőmnél, Sarah Smartnál voltam. Azt nem mondta el a családjának, hogy elszöktem otthonról.

– Ismerem a Smart családot. Jó emberek – fűzte hozzá Christopher apja.

– Reggel visszamentem, hogy lássam a szüleimet. Apám dühbe gurult, azt mondta, az én hibám, hogy anya ellene fordult. Meg azt is, hogy tönkretettem a családjunkat. – Rebecca úgy ejtette ki az utolsó szavakat, mintha valahol távol járna.

– És ma éjjel hol leszel? – kérdezte Christopher.

– A szüleimmel. Anyukám rábeszélte apát, hogy engedjen vissza.

Még elüldögéltek egy darabig. Christopher egész testét átjárta a félelem a gondolattól, hogy Rebecca nélkül kell élnie. Hogy is hagyhatná el a lány? Ha törik, ha szakad, nekik ott kell lenniük egymás számára – örökké. Még csak rá sem tudott nézni, ahogy ott ültek. Kitekintett az ablakon. Légzése fölgyorsult, egész teste merev volt a haragtól, amit a lány szülei iránt érzett.

Stefan szemlátomást nem tudta, mit mondhatna.

– Büszke vagyok rád, Rebecca – suttogta végül, majd fölállt s a munkapulthoz lépett, ahol érintetlenül heverték a vacsorához szükséges nyersanyagok. Megfogta a kést, és lecsapta vele egy sárgarépa csúcsát. A penge hangosan koppant a vágódeszkán.

– Maradhatok vacsorára, Mr. Seeler?

– Hát persze. Természetesen maradhatsz, Rebecca. – Az apa szavai éppolyan borongósak voltak, mint az alkonyat. – Christopher, sétálj egyet a lányokkal a parton, amíg elkészül az étel.

A vágódeszkán csattanó kés hangja még akkor is ott visszahangzott a három kamasz fülében, amikor kinyitották a bejárati ajtót, és kiléptek az előkertbe. Még Rebecca sem beszélt.

Ahogy a part felé sétálva elhaladtak Rebeccáék háza mellett, óvatosabb lett a beszélgetés. Christopher tudta, hogy nem szabadna a házuk előtt sétálgatnia a lánnyal, de valamiért ez nem tűnt már fontosnak. Egyikük sem tette szóvá, hogy áthágták a saját legfőbb szabályukat. Továbbhaladtak a tengerpart felé, elhagyták a strandot, majd követték a partvonalat. Aztán letelepedtek. A sziklákhöz csapódó szürke hullámokat nézték. Rebecca középen ült.

Christopher agya azon járt, amit a lány a távozásáról mondott, de nem hozta szóba. Még nem emésztette meg annyira, hogy beszéljen róla. Ki tudja, mit mondana. Ismét az előző este történetéről folyt a szó, de egyiküknek sem volt új mondanivalója. Már kibeszélték a témát. Az oda-vissza gördülő hullámokat figyelték, amint fehér abroszként terülnek szét a sziklákon, majd visszahúzódnak. Majdnem teljes csendben ücsörögtek vagy húsz percig, talán tovább is, míg a hűvös esti levegő vissza nem kényszerítette őket a házhoz, ahol már az asztalon várt rájuk a vacsora. Rebecca a szokásos helyére ült. Christopher apja megengedte neki, hogy a szokásosnál jóval tovább maradjon.

Már jócskán elmúlt tíz óra, amikor megölelte a távozó lányt.

– Christopher hazakísér. Aztán jól vigyázz rá, fiam! – mondta.

– Persze, apa.

A márciusi hideg Christopher nyakába mart, és a fiú föl-hajtott a kabátgallérját. Csak a ház körvonalait láthatták a sötétben, mögötte a holdfényes tengert, s fejük felett a tengernyi csillagot. Rebecca bőre szürkésfehér volt ebben a megvilágításban, az arcán végighúzóódó ütésnyomra árnyék vetült. Haját gyöngéden lengette a szél.

– Soha többé nem akarok visszamenni – mondta, de mégis folytatta az utat a ház felé.

– Tudom. Én... bárcsak tehetnék valamit, bárcsak szerezhetnék munkát, és elvihetnék innen... és...

– Már így is nagyon sokat tettél.

– Komolyan gondolod, hogy elmész?

– Muszáj kiszakadnom innen. Egyetlen percig sem bírom ki tovább.

– És hová mész?

– Már írtam az unokatestvéremnek, Mavisnek, Londonba. Azt mondja, befogad.

– Nekem miért nem beszéltél erről?

– Vannak dolgok, melyekről senkinek nem beszélhetek. Még neked sem.

Christopher szíve olyan hevesen kalapált, hogy úgy érezte, mindjárt kiugrik a helyéből. A lány keze felé nyúlt, de mielőtt hozzáért volna, meggondolta magát.

– Azt tervezed, hogy örökre Londonban maradsz?

– Fogalmam sincs. Az „örökre” nagyon hosszú idő. Gondoskodnom kell magamról – felelte a lány.

– Majd én gondoskodom rólad, és az apám is. A húgom is vigyázni fog rád. Mindannyian...

Lassan baktattak, sokkal lassabban a szokásosnál.

– Igen, tudom, de ti sem lehettek mindig velem. Rengetegszer volt szükségem rád, amikor nem lehettél ott. Nekem kell gondoskodnom magamról. – Megfogta a fiú kezét.

– Nem is tudom, mihez fogok kezdeni nélküled. Egyszerűen nem tudom, mit csinálok, ha elmész. Szeretnék mindig ott lenni, amikor szükséged van rám.

– Velem jöhetnél.

– Apám sosem engedne el – vágta rá gondolkodás nélkül Christopher.

– Talán amikor idősebb leszel.

A fiúban kavarogtak a szavak. Gondolt rá, hogy a lánnyal tart, de azok a gondolatok, ahogyan jöttek, tüstént szerte is foszlottak.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondta, mikor feltűntek Rebeccák házának lámpái.

Christopher a lány felé fordult, és megfogta a másik kezét is. Most szemtől szembe álltak, alig néhány centire egymástól. A fiú szeme már hozzászokott a sötéthez, ki tudta venni Rebecca arcának minden görbületét és szögletét, a vállára omló hosszú haja körvonalát.

– El akarom mondani neked... – Rebecca lesütötte a szemét, a fiú pedig azt hitte, tüstént kiugrik a szíve. – Szóval csak szeretném megköszönni... te vagy a kedvenc haverom, a legjobb, akit valaha...

Christopher közelebb hajolt, s ajkán érezte a lány ajkát. Pihekönnyű érintés volt, suta, egyszersmind tökéletes. Gyöngéden megtámasztotta Rebecca fejét, de a lány mosolyogva elhúzódott tőle. A fiúnak tüzelt a teste, fogalma sem volt, mit mondjon. Rebecca egyik lábáról a másikra állt, végül elengedte Christopher kezét.

– Jobb lesz, ha bemegyek.

– Rendben.

– Néhány nap múlva beszélünk. Meg kell várnom, amíg lenyugszanak a kedélyek.

– A parton, a szikla alatt hagyok neked üzenetet.

– Remek. Jó éjt, Christopher! – Rebecca előrehajolt, és sebtében megpuszilta a fiú száját.

Öt nappal később Rebecca eltűnt. Christopher hagyott neki üzenetet, ám amikor nem jelentkezett, tudta, hogy a lány betartotta a szavát – az apja csakugyan nem fogja megütni, soha többé.